meile wasto tulid. Nemad näitasid mei'e kuld-soomukſid, mis liiwa sõmeraſt oliwad leidnud. Marſhall püüdis naljatades neid teelt ekſitada ja ütles: „kas arwaſite kulda leidwad? Ei ole, wennikeſed ſe kuld, waid üks iſeſugune iilgaw liiwa-sõmer, mis ſiin kohal ſagedaſt ſigineb, aga mis midagi ei maksa.“ Üks Indianer, kes mõne aasta eeſt Alpool-Kaliwornias kullakaewamiſe tööl oli olnud, kostis julgeſte: „Kuld ſe on ja kullaks jääb!“ — Seſinane kogemata kullaleidmiſe awalikuks ſaamine oli meil wäga wasto meelt; meie mõistsime kohe, et töömehed meie ſalaotſimiſeſt tuult olid ſaanud. Õljemine kuulin siis, kuida üks kawal Kentuki mees ſalamahti eemalt meie jälgil oli luurinud, mis meie liiwa ſees ſiblisime; tema tõttas meie järel otſima ja leidis kaa kohe iilgawaid kullaſoomukſid, mis ſedamaid teistele näitas. Teiſel ommikul sõitsin mina koeo taggaſi, koguſin ulga töörahwaſt koko, laſin mitmed riistapuud walmistada ja tõttaſin teiſel pääwal meestega ſeltſis jälle jõekaldale. Meie jäime jõekaldale ööſeks. Kui piſut ommiko walget koitma tõusis, oli mul juba wiiskümmend meeſt tööl. Eſimeſt tööd toimetasime nõnda: mulda ja muda wiſati labitadega weike ämbrite ja korwide ſiſſe, ſiis lopputati kergem mulla kõnts pealt ära otſiti kiwid ſeeſt wälja ja rapputati järeljäänud peenikeſed liiwaſõmerad purje riide peale päikeſe paistel kuiwama; ſiis puhuti pika putkede läbi liiw riide pealt ära, et raskem kuld aga üksi järele jäi. Nüüd on mul mitmeſuguſed iſe-riistapuid kulla-peſemiſe tarbeks walmistatud,

kus juures enam ſada inimeſt igapääw tööl on, kes priskeste sõa saawad ja kolmkord wiina pääwas.““

„Nõnda rääkis mulle kapteen Sutter kulla leidmiſe lugu. Ehk kül õhto ligi jõudis, ſiiski ei olnud meil mahti pikemalt ſenna jääda, waid ruttaſime kohe edaſi rikuſt andwa jõekalda poole, et õnne ſaaksime katſuma. Neljandamal Jaani kuu pääwal õhto eel jõudsime jõekaldale, ja läksime ſedamaid tööle; kullajänu ei annud meil puhkamiſe aega. Igaühel oli weike raud labidas ja pann käes; nõnda astusime jõke, kus weſi sügaw ei olnud, ja akaſime kulda kandwat mulda jõeſt wäljakühweldama. Siis kuiwataſime muda pannide peal tulepaistel ja puhusime mulda üksteiſe silmi, kunni wiimaks suure rõemuga nägime, et mõni kulla sõmer panni peale jäi. Nõnda olime meie äkitſelt õnne jälgile ſaanud, kus loota wõisime lühikeſe aea ſees rikaks ſaada. Kohe teiſel päwal akaſime kõigeſt wäeſt tööle ja läks aſi meil tük aega wäga hästi toime. Kalliſt wara wõis igaſt paigaſt rohkeste leida; aga pääwad näitasid meil kiire töö juures wäga lühikeſed, meie ei jõudnud niipalju kulda koko koguda, kui süda imustas. — Negamööda ehitaſime kulla-peſemiſe tarbeks ühe riistapuu, mis kätki kutſutakſe ja misga kullapuhastamine õlpſamalt ſigineb, kui käſi tööl. Aga et ſiin kullamaal kõik tarwituſed wäga suures innas ſeiſawad, ſellepäraſt pidime kätki laudade eeſt 35 rubla õbedat maksma, ja niiſama palju küſis puuſep tegemiſe palka, mis meie

Ma-rahwa Kasuline Kalender 1852. aastaks